

Aguantar el tirón

Francisco J. Hernández / francisco.j.hernandez@uv.es

Que las crisis, apareciendo inclusive sin esperarnos, traigan consigo también sus oportunidades, no es algo que nos deje pasmados, sino una vicisitud que se repite constantemente en la política y en la sociedad. Un caso es el de Alvisé, ahora ya investigado por financiación ilegal, pero que aprovecha la ocasión con el contenido simpatista y populista de «se acabó la fiesta», esgrime derrocar a Sánchez, y, consigue credibilidad y votos. Un ilusionismo frente a la habilidad del presidente de permanecer en el poder. Quién desde cierta perspectiva, puede ser contemplado como parte influyente en la división entre PP y Vox sobre la cuestión de los menores extranjeros no acompañados. Aunque entre ambos partidos, por sí solos, haya ocurrido un alejamiento reciente. Uno hacia su centro derecha, el otro hacia su extrema derecha. Sin embargo, la pericia de Sánchez no lo

ATALAYA

LÁZARO CARRILLO GUERRERO

gra la mayoría parlamentaria que evite la prórroga de los Presupuestos Generales del Estado de 2023. La economía irá en la senda positiva, pero no «va como un cohete» tal como él ya ha presumido.

En otro escenario, la ocasión la siguen pintando calva, para seguir instalados en «la instrumentalización de la historia con fines políticos» (Harim Gutiérrez, UNAM, México). La estableció López Obrador, de origen enteramente español (sus abuelos emigraron de Asturias y Cantabria). Y la restablece

Sheibaum Pardo (de ascendencia europea), provocando la exclusión de la presencia de nuestro país en su toma de «protesta» como presidenta de México. Ambos con la ideología de izquierdas de su Morena (Movimiento de Regeneración Nacional), orquestan una crisis populista e innecesaria de identidad y fraternidad. Cuando «en las naciones de la comunidad histórica» de España (artículo 56 de la Constitución), su cultura y su espiritualidad siempre nos han dado una reconciliación plena, un equilibrio de inte-

gración, sin necesidad de más.

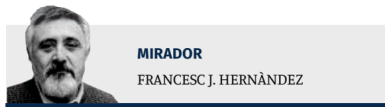
Las oportunidades ofrecen prosperidad, y para ello se necesita también una correlación de fuerzas. El populismo solo invade o contamina, sin más. Frente a este paisaje tenemos a la nueva Comisión Europea. Donde von der Leyen, su presidenta y de la centro-derecha alemana, tendrá que forjar ese equilibrio de poder con el nuevo presidente del Consejo Europeo, el socialista Antonio Costa, y con su propio equipo de comisarios donde domina la derecha y se integran representantes de extrema derecha como Raffaele Fitto de Italia y Magnus Bruner de Austria. En esta heterogeneidad inquietante va incluida nuestra socialista Teresa Ribera como vicepresidenta y responsable de la transición ecológica (actualmente en riesgo de retroceso).

Inquietante, principalmente por conocer que cadencia habrá en todo este equipo, y por el informe de Mario Draghi remitido a von der Leyen sobre la competitividad y productividad europea que no cesa de acumular estancamiento con respecto a los Estados Unidos y China. Requiriendo una política económica de gran inversión.

Mientras tanto en un escenario de crisis existencial, en la asamblea anual de la ONU y en su arquitectura internacional, se ha presentado para la ocasión la voz de Diomaye Faye, quien en 10 días pasó de la cárcel a presidente de Senegal. Cuestionando el actual orden mundial para dar más peso a África. Falta hacer.

Lázaro Carrillo Guerrero es cronista

«Immigrants», no

MIRADOR

FRANCESC J. HERNÁNDEZ

De la mateixa manera que Teresa Domínguez, magnífica periodista de sucesos de **Levante-EMV**, evita parlar de «prostitutes» i en diu «dones prostitutes», no hauria d'emprar-se la paraula «immigrant» sinó, en tot cas, «persona que ha migrat» i, naturalment, cal no confondre aquesta denominació amb la d'«estranger».

«Estranger» és una condició administrativa o jurídica, d'índole variable. En definitiva: «nacional» és aquella persona que pot disposar del passaport; estranger, qui no n'hi pot tenir. La condició es pot adquirir per naixement, però també per altres vies (com ara, matrimoni, descendència, el fet d'esdevenir esportista d'elit o, fins fa poc, l'adquisició de propietats immobiliàries). També es pot perdre. Cal recordar que la dictadura «estrangeritzà» molts defensors de l'ordre constitucional legítim. Fins i tot, sembla que produir apàtrides és un tret definitori de totes les dictadures.

D'altra banda, la persona que migra (si emigra o immigra és una perspectiva contingent, com Àngel López explicà ací diuenge passat) ho fa per una necessitat del tipus que siga (econòmica, política, etc.), però sempre amb una urgència que aporta precarietat a la seua biografia. Però, ni tots

els estrangers són persones migrades, ni totes aquestes són estrangeres. Hi ha persones que migren i arriben a casa nostra sense que siguin estrangeres (perquè, per exemple, han assolit la nacionalitat per descendència) i persones estrangeres que no estan entre nosaltres per migració, per una urgència vital (per posar exemples del món del futbol, Giorgi Mamardashvili o Logan Costa no són persones immigrants: se'ls anomena futbolistes internacionals, extracomunitaris... però ningú en diu «migrants»). L'administració educativa, per posar-ne un altre exemple, dona dades d'escolarització d'immigrants i sistemàticament s'equivoca

perquè fa el recompte d'estrangers.

L'INE preveu que des del proper any fins al 2038 arribaran a terres valencianes poc més d'un milió vuit-cents mil persones estrangeres. Ara sumen un milió (vegeu el meu article del 10 de gener d'enguany). No totes seran persones migrades i moltes deixaran de ser estrangeres o emigraran a altres indrets. No podem confondre les coses.

La paraula «migrant» (immigrant i emigrant) s'hauria d'evitar perquè és allò que se'n diu un participi present. Només tindria sentit amb una persona en migració continua: un imposable perpetuum mobile humà. És la mateixa diferència que hi ha entre «viatger» i

«viatjant», o entre «persona prostituída» i «prostituta». És millor fer servir participis passats, per tal que el llenguatge no estigmatitza més aquelles persones que ja pateixen d'altres precarietats: persones migrades, que migren... I naturalment, hauríem d'evitar fer permanent l'estigma amb fórmules equívokes, com ara «immigrants de primera generació» «de segona generació», etc. D'altra banda, en l'era de la Gran Migració (com encunyà el gran Hans Magnus Enzensberger), no cal fer massa cas de la preocupació per la immigració de la que parlà el CIS al darrer baròmetre: és una pregunta (en realitat, quatre) mal construïda, que es repeteix pel manteniment de les sèries (la repetició de les preguntes), però que té de poc valor analític (per la confusió de les possibilitats de resposta).

En breu es procedirà a una regularització de persones estrangeres. Cada notícia, cada comentari que parlie de «regularització d'immigrants» és un pas cap a l'estigmatització de l'altre i a favor dels discursos xenòfobs. Recorde: no hi ha «immigrants», sinó persones migrades.

Francesc J. Hernández és professor jubilat del Departament de Sociologia i Antropologia Social